Samling af Afgørelser

PERSONALERETTENS DOM
(Anden Afdeling)
10. november 2011

Sag F-20/09

Marc Juvyns
mod
Rådet for Den Europæiske Union

»Personalesag — tjenestemænd — forfremmelse — forfremmelsesåret 2008 — sammenligning af fortjenester — procedure baseret på bedømmelsesrapporterne 2005/2006 — kriterium vedrørende det udøvede ansvar«

Angående: Søgsmål anlagt i henhold til artikel 236 EF og artikel 152 EA, hvorunder Marc Juvyns i det væsentlige har nedlagt påstand om annullation af Rådets afgørelse om ikke at forfremme ham til lønklasse AST 7 i forfremmelsesåret 2008.

Udfald: Rådet for Den Europæiske Union frifindes. Marc Juvyns bærer sine egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.

Sammendrag

1. Tjenestemænd — søgsmål — forudgående administrativ klage — overensstemmelse mellem klagen og søgsmålet — identitet mellem genstand og årsag — anbringender og argumenter ikke indeholdt i klagen, men snævert forbundet hermed — formaliteten
(Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)

2. Tjenestemænd — forfremmelse — sammenligning af fortjenester — betingelser
(Tjenestemandsvedtægten, art. 45; bilag XIII, art. 10)

3. Tjenestemænd — forfremmelse — sammenligning af fortjenester — administrationens skønsbeføjelse — omstændigheder, der kan tages i betragtning
(Tjenestemandsvedtægten, art. 43)

4. Tjenestemænd — forfremmelse — sammenligning af fortjenester — omstændigheder, der kan tages i betragtning
(Tjenestemandsvedtægten, art. 45)

5. Tjenestemænd — forfremmelse — klage fra en ikke-forfremmet ansøger — afgørelse om afslag — begrundelsespligt — rækkevidde
(Tjenestemandsvedtægten, art. 25 og 45)

1. Reglen om overensstemmelse mellem den forudgående administrative klage og søgsmålet kan kun finde anvendelse i det tilfælde, hvor stævningen ændrer tvistens genstand, således som denne er præsenteret i klagen, eller dens årsag, idet sidstnævnte begreb om tvistens »årsag« skal fortolkes vidt.

Hvad angår annullationspåstande rettet mod en retsakt fra administrationen skal der ved »tvistens årsag« forstås anfægtelse af den anfægtede retsakts indre lovlighed eller, alternativt, anfægtelse af dens ydre lovlighed.

(jf. præmis 41)

Henvisning til:

Personaleretten: 1. juli 2010, sag F-45/07, Mandt mod Parlamentet, præmis 119

2. Hvad angår tjenestemænd i ansættelsesgruppe AST fastsætter artikel 10 i bilag XIII til vedtægten vejledende multiplikationsfaktorer med henblik på at fastsætte antallet af ledige stillinger i hver lønklasse, idet dette antal er forskelligt alt efter de forskellige karriereforløb. Administrationen skal overholde disse multiplikationsfaktorer, og det er derfor med rette, at ansættelsesmyndigheden sammenligner fortjenesterne for tjenestemænd i ansættelsesgruppe AST, som udelukkende tilhører samme karriereforløb, med hinanden.

I denne forbindelse tilsidesætter sammenligningen af fortjenester, til brug for forfremmelsesåret, hos tjenestemænd i ansættelsesgruppe AST efter karriereforløb ikke vedtægtens artikel 45, som foreskriver en sammenligning af samtlige forfremmelsesværdige tjenestemænd, idet artikel 10 i bilag XIII til vedtægten i sin egenskab af lex specialis fraviger de almindelige bestemmelser i vedtægten.

(jf. præmis 42 og 43)

Henvisning til:

Domstolen: 22. december 2008, sag C-443/07 P, Centeno Mediavilla m.fl. mod Kommissionen, præmis 107, som stadfæster Rettens dom af 11. juli 2007, sag T-58/05, Centeno Mediavilla m.fl. mod Kommissionen, præmis 129

3. Selv om bedømmelsesrapporten udgør en uundværlig del af vurderingen, hver gang der skal tages stilling til tjenestemandens karriere med henblik på vedtagelsen af en afgørelse vedrørende hans forfremmelse, påbyder vedtægtens artikel 43 kun, at der udfærdiges en bedømmelsesrapport hvert andet år. Eftersom vedtægten ikke fastsætter, at et forfremmelsesår skal have samme periodiske regelmæssighed som et bedømmelsesår, udelukker den ikke, at en forfremmelse kan besluttes, uden at ansættelsesmyndigheden råder over en bedømmelsesrapport af nyere dato.

Henset til, at hverken vedtægten eller en institutions interne regler påbyder en synkronisering af bedømmelsesår og forfremmelsesår, og at administrationen råder over et vidt skøn med henblik på at tilrettelægge forfremmelsesproceduren, gælder, at selv om det er ønskeligt, at administrationen bestræber sig på at råde over de nyeste bedømmelsesrapporter ved dens afgørelse om forfremmelser, udgør en undtagelsesvis manglende hensyntagen til nævnte rapporter imidlertid ikke en ulovlighed, især når samtlige forfremmelsesværdige tjenestemænd er blevet behandlet identisk.

Dette gælder så meget desto mere, når den omstændighed, at der ikke foreligger en bedømmelsesrapport, skyldes bedømmelsesprocedurens normale forløb.

(jf. præmis 45-47)

Henvisning til:

Domstolen: 17. december 1992, sag C-68/91, Moritz mod Kommissionen, præmis 16

Retten i Første Instans: 15. november 2001, sag T-194/99, præmis 45, 46 og 49

4. Henset til det begrænsede antal stillinger, der er til rådighed på budgettet, kan en institution i forbindelse med forfremmelsesåret subsidiært lovligt tage hensyn til en tjenestemands faktiske aktivitetsperiode og i første række, alle andre fortjenester lige, forfremme andre tjenestemænd, der objektivt set har udført deres arbejde regelmæssigt og således, i væsentligt større omfang end den pågældende, har tjent kontinuiteten og følgelig tjenestens interesse i løbet af referenceperioden.

I denne forbindelse gælder, at for så vidt angår hensyntagen til tjenestemændenes fravær i forfremmelsesåret er administrationen ikke forpligtet til at tage forskelligt hensyn til antallet af orlovsdage alt efter årsagerne til disse fravær.

(jf. præmis 50 og 53)

Henvisning til:

Retten i Første Instans: 13. april 2005, sag T-353/03, Nielsen mod Rådet, præmis 76 og 77

5. Selv om ansættelsesmyndigheden ikke er forpligtet til i afgørelserne om ikke-forfremmelse at angive begrundelsen for disse afgørelser, er den derimod forpligtet til at angive denne begrundelse på tidspunktet for afslaget på en klage fra en ikke-forfremmet ansøger.

Begrundelsespligtens omfang skal nemlig i denne forbindelse vurderes i forhold til de konkrete omstændigheder, bl.a. retsaktens indhold, arten af de påberåbte anbringender og den interesse, som adressaten kan have i at modtage en begrundelse. Hvad således angår begrundelse for en afgørelse vedtaget i forbindelse med en procedure, der vedrører et stort antal personer, såsom en forfremmelsesprocedure, kan det ikke kræves af ansættelsesmyndigheden, at den begrunder sin afgørelse i forbindelse med afslaget på klagen ud over de klagepunkter, der er påberåbt i nævnte klage, bl.a. ved at redegøre for, hvorfor hver af de forfremmelsesværdige tjenestemænd havde fortjenester, der var bedre end fortjenesterne hos klagens ophavsmand.

(jf. præmis 66 og 70)

Henvisning til:

Retten i Første Instans: 26. januar 1995, sag T-60/94, Pierrat mod Domstolen, præmis 31 og 32; 27. april 1999, sag T-283/97, Thinus mod Kommissionen, præmis 73; 25. oktober 2005, sag T-83/03, Salazar Brier mod Kommissionen, præmis 78; 23. november 2006, sag T-422/04, Lavagnoli mod Kommissionen, præmis 69

Personaleretten: 8. oktober 2008, sag F-81/07, Barbin mod Parlamentet, præmis 27